

Лавра је, по себи, нама непојамна: не постоји пандан у нашој, српској, идентитетској географији. Можда да замислимо да у комплексу величине Врачара као општине истовремено стоје, окружени зидинама, Петрова црква, Студеница, Грачаница, Жича, Манасија, Острог, Цетине и Храм Светог Саве и Христовог Васкрсена

У само неколико редака Булгаковљеве „Бијеле гарде“ стало је тако много истине о данима када је Кијев, за неколико година, пао двоцифрен број пута из руку у руке бијелих, црвених, неколико верзија анархиста и још више верзија украјинских националиста, Нијемаца и свих њих још неколико пута. „Нико, ни један једини човек није знао шта у ствари хоће тај Петљура у Украјини, али одлично су сви већ знали да он, тајанствен и безличан (иако су новине повремено објављивале на својим страницама први снимак католичког прелата, који се задесио у редакцији са обавезним потписом испод слике – Симон Петљура), жели њу, Украјину, да освоји, и да би је освојио, креће да заузме град.“ Булгакову, рођеном Кијевљанину (у Кијеву би рекли: „Кијањину“) морамо вјеровати. Кијев није само срце Украјине. Кијев је Украјина или можда тачније: сва непрегледна равница од Карпата до великих ријека, сва поља и шумарци, тресетишта, блаштишта и на њима само приближно назначени путеви, сва она Андрићева „малоруска степа“ на којој је чак и он признао да је љубио – све је то бескрајна пустош и ширина која се на Дњепру наборала и породила Кијев. Кијев је срце Руси(је), Малорусије, Украјине – свако од тих имена (иза којег се крију понекад додирљиви а понекад сасвим опречни доживљају истог простора) незамисливо је без Кијева.

Кијевско-печерска лавра и отимање срца Руси(је)

Пише: Дарко Ђого
субота, 01 април 2023 02:24

